

Той само промърморилъ: „Не съмъ твърдъ на добро, старо . . .“ и замълчалъ.

— Е, хайде, сега се залавяй на работа. Почвай да люлѣешъ Боянча, за да ти опитамъ майсторлъка! . . .

Слѣдъ тия думи бабата се покрила съ юрганя и заспала дълбокъ сънъ.

Пукалъ се вълкътъ отъ ядъ, уста му се наливали съ плюнки, черва му се прѣвивали отъ гладъ, но нѣмало що да стори . . .

Нова бѣда. Посрѣдъ нощъ Боянчо се събудилъ и почналъ силно да плачи.

Бабата се събудила. Станала, грабнала рѣжена и почнала да се кара на вълка:

— Ахъ ти, калпазанино, защо не люлѣешъ хубаво дѣтето? Защо го дразнишъ и плашишъ? . . . И тя силно ударила съ рѣжена вълка по гърба . . .

Искалъ да скръцне вълкътъ съ жби, но пакъ не могълъ — пръчката му бъркала.

— Азъ направихъ всичко, що можахъ. Който може повече, да заповѣда! казалъ той.

За тѣзи думи вълкътъ изялъ още нѣколко рѣжения по гърба си . . .

Съмнало се. Новината се прѣснала изъ цѣлото село. Провървѣло се мало и голѣмо да гледа, какъ вълкъ люлѣе дѣте въ люлка . . . И който идѣлъ, не си отивалъ додѣто не шибнелъ съ нѣщо вълчана прѣзь грѣбнака . . .

Дотѣгнало на Сивча. Той почналъ да мисли, какъ да се избави отъ това тегло. Най-послѣ успѣлъ: дърпалъ се, тупалъ се у земята, подскачалъ, драскалъ, додѣто се изкубналъ изъ примката . . . съ избити жби и строшенъ вратъ — бѣгъ на двора; кучета го подгонили, опашка му